

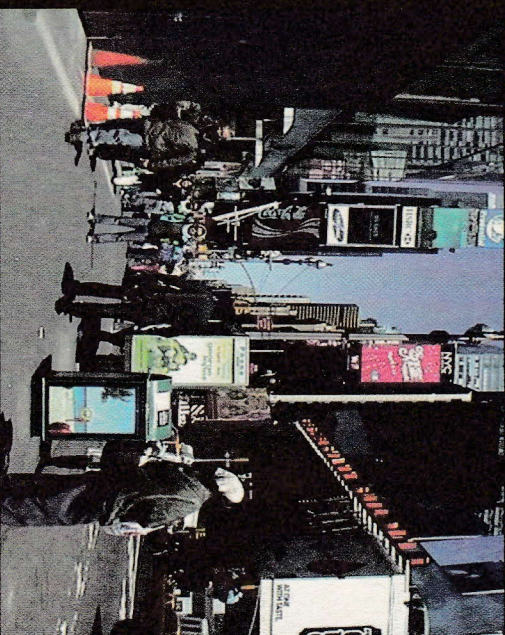
SKENOVÁNÍ PRO STADIA VČELY

0135

znalo jen z původní neinterpretující dokumentace, akt preventivního skupinového sebeponížení získal obecnější charakter vztahu jedince – zde v podobě trojhlavé jednotky skupiny – a společenského systému. Vztah k Chartě 77 sice zmizel, ale dílo si uchovalo politický charakter.⁰¹⁵

Aktualizace politického vyznění díla se stala součástí reinscenace Kovandovy bezejmenné performance s rozpaženými rukama. V roce 2006 ji uskutečnila Daniela Baráčková, ovšem místo Václavského náměstí ji přenesla na Times Square do New Yorku. Dílo mělo opět podobu předem promyšleného experimentu, jak se význam stejného uměleckého kusu bude chovat v jiném čase a v jiném prostředí. Její akce podobně jako u Kovandy u kolenníků nevyvolala žádnou významnější odezvu, performance ale po několika minutách preventivně ukončila newyorská policie. Symbolické gesto lidského jedince vůči společnosti Baráčková posunula do roviny srovnávání hodnoty individuální svobody v podmínkách totalitní společnosti a v prostředí liberální demokracie.

Cilené a komplexní zkoumání společenských posunů v českém prostředí představoval projekt *Replaced* Barbory Klimové z roku 2006. Nové inscenování historických performancí ze sedmdesátých a osmdesátých let jí sloužilo jako prostředek analýzy veřejného prostoru a jeho proměn. Klimová si vybrala takové performance, které se odehrávaly nejen ve veřejném prostoru, ale současně předpokládaly určitou sociální interakci. Napětí mezi historickými performancemi Vladimíra Havlíka, Jiřího Kovandy, Karla Milera, Jana Mlčocha a Petra Štenbergy a způsobem, jak v interpretaci Barbory Klimové zapadaly do dnešního světa, odhalila jeho jinak obtížně viditelné mechanismy i historické proměny. Při pozorném pohledu, jak Klimová historické performance využila, zjistíme, že je úmyslně vychýlila z původních východisek a významů. Karel Miller by si pro svou akci *Buď a nebo* z roku 1972, při které si lehl na obrubník chodníku a poté těsně pod něj, zřejmě nevybral místo v centru města. Nechtěl se – jako o třicet let později Klimová – konfrontovat se svým okolím, ale pouze demonstrovat různé krajní pozice vlastního těla. Klimová zase neměla v úmyslu otrocky zopakovat Milerovo dílo, ale využila ho v jiném čase

Daniela Baráčková, *Time Square*, 2006
video, barva, zvuk, 2'10", videosekvence
majetek autorů

V New Yorku na Times Square opakují performancei Jiřího Kovandy, kterou uskutečnili v roce 1976 na Václavském náměstí v Praze.

015

⁰¹⁵ K reinscenacím a reinterpretacím děl z oblasti performance se Raifani ještě několikrát vrátili, naposledy ve filmu *Dleždo nad jízdi* z roku 2012. Šest performancí, mezi jinými i od Jana Mlčocha nebo Jiřího Kovandy, převzali do podoby klasické němého grotesky. Vysledný trináctiminutový film natočil Martin Jázek.